

گذری از معماری بومی و نگاهی به اصول و ویژگی های معماری بوم گرا

بهاره جعفری^{۱*}، علی اصغر اسمعیل پور روشن^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل (bahareh_jafary@yahoo.com)

۲- عضو هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام (aliasghar_esmaeilpourroshan@yahoo.com)

چکیده

چند دهه از مطرح شدن معماری پایدار در عرصه معماری می گذرد و مجامع بین المللی راهکارهای بسیار را برای تکمیل و تکامل آن ارائه نموده اند معماری از جمله هنرهای هنر بشری است که شاید بیشتر از هر هنر دیگر خود را با عناصر بومی و منطقه ای هماهنگ ساخته است. از اینرو در هر گوشه از این کره خاکی که پا می نهیم با بناهایی روبرو می شویم که هر یک متناسب با اقلیم آن منطقه ساخته شده اند. قطعاً اصول معماری پایدار که همان حفظ انرژی های طبیعی، کاهش استفاده از سوخت های فسیلی و همزیستی با محیط و اقلیم است باید مد نظر طراحان و فعالان عرصه معماری قرار گیرد. قدری تأمل در معماری پایدار و اصول آن ما را به معماری بومی (مربوط به گذشته) این سرزمین خواهد رساند، چرا که معماران این سرزمین در اقلیم های مختلف توانسته اند بهترین هماهنگی را با محیط ایجاد کنند و با استفاده از محدودیت ها و امکانات بستر طرح بهترین شرایط زیستی را برای کاربران فراهم خود سازند شناخت معماری بومی می تواند به منزله شناخت جامعه باشد. در معماری سنتی به این جهت پایداری به وجود می آمد که خود افراد ساکن منطقه آن را خلق می کردند همانطور که پیش تر گفته شد معماری پایدار، معماری دوستار محیط زیست و تابع شرایط منطقه است پس باید با مطالعه دقیقتر معماری سنتی منطقه خود و تبدیل آنها به الگو های قابل ارائه از علم پیشینیان استفاده کرده و آنها را به صورت مدرن ولی با همان شرایط پایداری در معماری امروز خود استفاده کنیم. در پژوهش حاضر، تلاش بر آن است که بر پایه منابع و اسناد، نگاهی به معماری بومی و ویژگی های آن داشته و اصول معماری بوم گرا مورد بررسی قرار گیرد تا در این فرایند بخشی از ارزش های معماری روشن تر شود. در همین راستا روش تحقیق در این پژوهش، مطالعه توصیفی - تحلیلی مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای و اسناد و مدارک موجود می باشد.

واژه های کلیدی: معماری، بوم گرا، معماری سنتی، معماری بومی.